

“Ελένη”

Ρένα Παπασπύρου – Άσπα Στασινοπούλου

Διάρκεια: 7 Νοεμβρίου – 6 Δεκεμβρίου 2013

Εγκαίνια: Πέμπτη 7 Νοεμβρίου 2013, ώρα 20:00

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ: ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: 18.30 - 21.00 & ΣΑΒΒΑΤΟ: 12.00-15.00
Χρυσοστόμου Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη, τ.κ. 54622, www.choros18.com
τηλ. 2310 261 077 & 6972 855639, email: choros18@gmail.com

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο χωρος 18 σας προσκαλεί την Πέμπτη 7 Νοεμβρίου 2013 και ώρα 20.00, στα εγκαίνια της έκθεσης – εγκατάστασης – δράση με τίτλο «Ελένη». Ένα κοινό έργο της Ρένας Παπασπύρου και της Άσπας Στασινοπούλου.

Η εικαστικός Α. Στασινοπούλου την ημέρα των εγκαινίων, θα ενδυθεί ένα εικαστικό «έργο» της Ρ. Παπασπύρου, και με αυτό θα κάνει περίπατο στο κέντρο της πόλης. Η δράση μέσα στην πόλη θα γίνει εφόσον οι καιρικές συνθήκες είναι κατάλληλες.

Καταλήγοντας στο χωρο 18, θα συναντηθεί με το κοινό.

Η «Ελένη» είναι ένα αυτόνομο έργο που αλληλοσυμπληρώνεται με την ανθρώπινη κίνηση παρουσιάζοντας τις παράλληλες σχέσεις σώματος – εικαστικού αντικειμένου – χώρου αστικού ή ιδιωτικού – ήχου. Οι σχέσεις και οι καταστάσεις που αναπτύχθηκαν όταν το σώμα ενδύθηκε και κίνησε ένα εικαστικό έργο, αποτελούν την ύλη των βίντεο.

Στην έκθεση προβάλλονται βίντεο, όπως παρουσιάστηκαν και λειτούργησαν στο περιστύλιο του Εθνικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα (18.5.2013). Ανάμεσα έχει τοποθετηθεί το έργο – ένδυμα.

“Ελένη”

Την άνοιξη του 2012 η Άσπια Στασινοπούλου διηγείται στη Ρένα Παπασπύρου, ένα όνειρο που είδε, ότι φόρεσε ένα έργο της Ρένας σαν ένδυμα και βγήκε και περπάτησε στο δρόμο.

Έτσι ξεκίνησε αυτό το κοινό έργο. Για το ένδυμα, η Ρένα χρησιμοποίησε τις μεγενθυμένες και τεμαχισμένες φωτοτυπίες ενός κεντήματος *marquoir* (δειγματολόγιο κεντήματος συνηθισμένο ως το 19ο αιώνα). Είναι ένα μικρό κέντημα (28,70 X 38,50 εκ.), όπου η μικρή κεντήστρα Ελένη Κασάσογλου, μαζί με διάφορες βασικές βελονιές και άλλα μοτίβα, κεντά στο κέντρο του υφάσματος το ονοματεπώνυμό της, την ηλικία της, τους αριθμούς από το 1 έως το 10, καθώς και το έτος κατασκευής 1882 - δηλαδή ένα πλήρες know - how.

Το εικαστικό έργο, με τη μορφή του ενδύματος, αποκτά διαφορετικές διαστάσεις: περιβάλλοντας το ανθρώπινο σώμα, το μεταβάλλει και συγχρόνως μεταβάλλεται ακόμα όταν το σώμα κινείται και μετακινείται σε διαφορετικά επίπεδα ή περιφέρεται στον αστικό χώρο, και όταν έρχεται σε εναλλασσόμενες / απροσδόκητες θέσεις σε σχέση με τους θεατές.

Ρ.Π.

Το υλικό της παρούσας έκθεσης – εγκατάστασης – δράσης, διαμορφώθηκε από τα στοιχεία που προέκυψαν κατά τη διαδικασία «περιφοράς» ενός έργου της Ρένας Παπασπύρου στο αστικό περιβάλλον. Η έκθεση πλάστηκε μέσα από τις σχέσεις που αναπτύχθηκαν, όταν το σώμα ενδύθηκε και κίνησε το πρωτότυπο εικαστικό έργο. Απαλλαγμένο από τη φόρτιση της παράδοσης, το «έργο» ενεργοποιείται και αλληλοσυμπληρώνεται με την ανθρώπινη κίνηση της Άσπιας Στασινοπούλου, η οποία ως ανθρώπινη οντότητα «ενσωματώνει» στην κινησιολογία της, όλες τις διαχρονικές συνθήκες που προβάλλονται σε ένα έργο τέχνης (πρωτογενής σύλληψη, αισθητική σύνθεση, εννοιολογική και νοηματική απόδοση, κ.α.).

Οι δύο καλλιτέχνιδες “συνομιλώντας” με το μικρό κορίτσι από το παρελθόν, μεταπλάθουν την προγενέστερη χρήση του “κενήματος”. Μετατρέπουν αφενός το νόημα, τη δομή και το υλικό του και αφετέρου επαναπροσδιορίζουν τους όρους υφαντό - εργόχειρο και αμιγώς εικαστικό έργο. Τα «υφαντά» καταγράφονται στην ιστορία ως μορφή συλλογικής επικοινωνίας της προβιομηχανικής εποχής, που βρισκόταν σε διαρκή αλληλεπίδραση με τους μηχανισμούς της αγοράς και τα συστήματα για την προβολή συμβολικών μορφών σε μαζική παραγωγή. Το κοινωνικό σύστημα κατευθυνόμενο προς έναν αδιάκοπο ορθολογισμό, δεσμεύει τη δημιουργικότητα διάμεσου της παραγωγικότητας. Μεθοδεύει κανόνες εντός μιας ασφυκτικής οικονομίας και περιορίζει τα πλαίσια μιας ελεγχόμενης αγοράς.

Η θεμελιώδης ιδέα της “Ελένης”, αντιδρά στην αυτοματοποίηση της δημιουργικής διαδικασίας. Επαναπροσδιορίζει τις παραδοσιακές αντιλήψεις της λαϊκής τέχνης για το εργόχειρο ως γυναικεία ενασχόληση (εργασιακού, κοινωνικού, ιδεολογικού χαρακτήρα κλπ.), διαταράσσοντας όλους τους κανόνες της διαδικασίας διακόσμησης, ενός υφάσματος με σχέδια.

Ενώ οι παραδόσεις συγχωνεύονται στην αισθητική της μετά-βιομηχανικής εποχής η Παπασπύρου μελετώντας τις αλληλεπιδράσεις των μορφών στο χώρο, μεταρρυθμίζει και τονίζει

την καθαρότητα της ανθρώπινης μορφής. Δημιούργησε το κοστούμι, σαν πανοπλία από χαρτί, αποκωδικοποιώντας τις ιδιωτικές όσο και τις δημόσιες σχέσεις. Με τον κατακερματισμό και την ανα-συναρμολόγηση του αρχικού «κεντήματος», τη μεταποίηση και την περιπλάνηση ως ένδυμα μιας ανθρώπινης δράσης, η «Ελένη» αποκτά την ιδιαίτερη ταυτότητα που αντιδρά στο προωθούμενο είδος καταναλωτικού θεάματος, το οποίο επιβιώνει πολλαπλασιάζοντας τη δημιουργία νέων φετίχ. Το χαρτί, υποκαθιστά κλωστή, και ύφασμα. Ως φθαρτό υλικό, δημιουργεί νέες καταστάσεις αφήγησης, οι οποίες επαναπροσδιορίζουν τη λογική του νήματος που είναι εσαεί συνδεδεμένο με την έννοια του χρόνου.

Φωτογραφίες: Τάκης Λύρας

Η «Ελένη» αναιρεί τη διάσταση του πραγματικού χρόνου. Με υλικά και άυλα στοιχεία οι δύο καλλιτέχνιδες, ανά-δημιουργούν συνολικά και αποφασιστικά τη σκηνοθετημένη «εικονική ανά-παράσταση» μέσα στην σύγχρονη καθημερινότητα. Λειτουργούν ταυτόχρονα στο παρόν και στο παρελθόν συνθέτοντας την “πρόκληση” στην ιστορία της περιπλάνησης, της ανθρώπινης ύπαρξης και του έργου τέχνης.

Σταύρος Παναγιωτάκης

Εικαστικός

Διάρκεια: 7 Νοεμβρίου – 6 Δεκεμβρίου 2013

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ: ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: 18.30 - 21.00, ΣΑΒΒΑΤΟ: 12.00-15.00
ΧΩΡΟΣ 18, Χρυσοστ. Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη τ.κ. 54622, τηλ. 2310 261 077
κιν. 6972 855639, email: xoros18@gmail.com, www.choros18.com